

NIMETU LAUL

Sest aastaid merre vooland on
kui mind lummas kaunis neid.
Kirg süütas taeva leeke täis
ja meil läitis südameid.
Mul oli elust tähtsam ta,
tema oli sama meelt.
Kuid mu süda murdus mõttest sest,
et meil lahku läevad teed.

Siis ma olin jõhker olin julm,
ma ei andnud aru eal.
Seda ilu mis ma hävitan,
teist ei tule ilma peal.
Ma pole hingelt timukas,
kuid ta nutt mind joovastas.
Nüüd ma anun ainsat suudlust talt,
mis mind piinas lunastaks.

Nüüd kardan ma ei kaunis neid,
enam mulle kuulu eal.
Nii pikad üksinduseööd,
piinlen nagu risti peal.
Ja hinges pean ma taluma,
mind vaid sõbraks kutsub ta.
Kuniks suren ja mind maetakse
arm ei lõpe minuta.
Kuniks suren ja mind maetakse
minu arm ei lõpe eal.